

De Roeping van Broeder Willem.

goedendag of de beenhouwersbijl, terwijl zij, bleek en druipnat in de zware zomerregen, die neerviel als een driedik gordijn, indronken met gulzige oren deze woorden, welke een ridder, heen en weer lopend vóór hun front tot hen sprak:

*„Edele Vlaminghen, siet voer u selven,
Godt sel u helpen ende staen in baten!
Hi en wil ons heden niet verlaten...
Siet op Gode, cleen ende groet,
dat hi ons helpe uter noet!”*

En aan de voet van een molen, op een lage heuvel zag Willem een priester, die, in groot ornaat, de armen omhoog hief boven de geknielde poorters.

En in zijn sneeuw witte, doorzichtige handen beurde de priester „dat hoechweerdigste sacrament van den altare”, en de burgers raaptten een weinig aarde en legden het zich op de lippen, en, trillend als een verzuchting van hun innigste ziel, stegen uit dertig duizend monden deze eenvoudige woorden:

„Here! Sterven laet ons heden alle, ofte helpt ons overwinnen!”

Toen stak er een windje op uit het Zuiden en het witte licht verzilverde de loodrechte stralen van de regen, die als fijngeslepen messen glommen en blonken tussen de hete damp, en de lichte wolkjes schoven voorbij het blauw; — ze schoven ineen; ze werden een wade... een zachtwitte wade van hettedamp — en het slagveldviezioen was verdwenen in de lucht...

En Willem was weer alleen op de weiden, waar de bijtjes langs de bloemen gonsden en een kleine zwarte krekkel tussen het gras diep, heel diep in een klapproos verborgen, zijn zacht eentonig liedje zong.

En hij hoorde niets meer dan een wonderzachte stem, die misterieus als in een droom hem toesprak uit de morgenstilte:

*„Willem, Godts ghenade es groet,
Ghi redt Vlaenderen uter noet.”*

En hij herinnerde zich de vele viezioenen, die, in die tijd, „soe men hem verhaelt hadde, vele geesteliken in den lande van Vlaenderen ende verder oec vele leken ghesien hadden.

„Ende si hadden gesien enen man, sittende

up een pert, ende vermanende gemeenliken den luden, dat si haer wapen acendoen souden ende haesten uften oever van der see te comen omme die vianden te wederstane...”

En nu verstond hij, „dattet de wille Godts was ende Onser lieve Vrouwen, dat hi hem soude begheven naer den wich,” die in Vlaanderen, misschien wel reeds dien zelfden dag, zoude gestreden worden.

„Ende doe sette hem snel op sinen waghen ende voerde sine meryen cloesterewaert.”

„Ende op den wegh tussen Lisseweghen ende ter Doest, hoorde hi 't gheruchte van die van Damme, welke wilden sijn te Curtericke om die Fransoisen te wederstane, die welke, soe si hem seiden, hen ten vorighen daghe ghelegert hadden in der vlakke bi Groeninghen.”

En weer gedacht Willem van Saefthighem zijn droom!

„Ende hi ontspande haestelinghen sine twee meryen... ende liet sinen waghen met hoye staen bi enen brouwer, denwelken hi kende, ende hi trac naer enen swertwegher in der buerte ende gaf desen sine ene merye om een swert ende een staf ende reet op de andere Curterickenwaert...”

* * *

In gestrekte draf rende het paard; rende voort langs de zonnige weg, waarvan het fijne zand glansschemerde tot wijd, wijd in de verte, tussen de lage struiken en de stoffige bomen, als fijngreven poeiergoud.

En over al de dorpjes, waar hij doorreed, en waar de kippen kakelend door de straten vlogen, toen hij voorbijdraafde op zijn hijgend paard; en op al de akkers, waar noch slechts enkele oude boeren aan het werk waren, traag zich bewegend in gebogen houding, — donkerbruine vlekken op het blauw van de lucht; — overal hing als een floers van stilte en rouw, zweefde als een vool van angst en verlangen; — en Willem begreep, bij intuësie begreep hij,

dat de ziel van Vlaanderen leed van bange vrees om de uitslag van de op handen zijnde strijd.

En zonder verpozen reed hij al die dorpen door, links en rechts turend met de hand